

Mohai V. Lajos

Kavicsok ölen

*Esőhangok, olvadó hólé,
bádögseb túlevél alatt --,
a gyermekkor odaszegez, hol
az útszéli angyalseregnek*

*száraz virág a jutalma csak.
Minden hely a jövőről jósol,
hiszékeny áldozatok vagyunk,
sorsunk rózsaaágyban, kavicsok*

*ölen rejtőzik el, vágyaink
tömlöcben csitulnak, és a
csillagok pára-árteréből
éltünk fémesen lehull.*

Fölmutatod az angyaloknak

*Mikor újra rád lelt az élet áradása,
a világ egyetlen kertben szökött föl
az Égig; a bodzabokor alatt csodás
szívdobogás az éden zenéje, s a mesék*

*tündérei lábujjhegyen ágaskodnak
a hársak szakállá alatt. Vajon az angyalok
önfeledt jelenése ez? Tavaszi fecskék
születésnap románca? A Rózsa utcában*

*önmagad vagy, folyton-folyvást a
diólevél erezetét nézed; tavalyról
maradt; széle töredezett az évszakok
prése alatt: fölmutatod az angyaloknak.*

A rózsakert

*A kert csupa dallam: dombbá magaslik
fekete földje, fut körbe-körbe,
virágsörénye fölágaskodik a
pincetetőre, zöld indákat sző*

*selyem ég alatt, orgonaillat, tarka
pillanat, akkor is marad mindig
ugyanaz, ha vihar bántja, ha jég
darálja, ha forró katlan, ha tél*

*kihántja, mozdítja felhő, eső-áradat,
dongó duruzsol, rekedt pillanat,
akkor is marad mindig ugyanaz,
mindig ugyanaz.*